

Arrest

nr. 95 532 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 augustus 2012 tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2012 met refertenummer 21501.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 november 2010 vroeg verzoeker voor de eerste maal asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

1.2. Op 24 februari 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 28 juni 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS, per arrest met nr. 64 000.

1.4. Op 2 augustus 2011 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies.

1.5. Op 6 augustus 2012 vroeg verzoeker voor de tweede maal asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

1.6. Op 8 augustus 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de asielaanvraag, onder een bijlage 13quater. De beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht. Dat is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten P. M. G.
geboren te Borsad, op (in) (...)1988
en van nationaliteit te zijn: India
die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.08.2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 22.11.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.06.2011 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 06.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene zijn diploma naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit is wat het is, namelijk zijn diploma, en dit document als zodanig niet van die aard is dat het zijn vorige beslissing kan wijzigen; overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij tijdens zijn vorige asielaanvraag gelogen heeft waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene meermaals de mogelijkheid had om tijdens de behandeling van zijn eerste asielprocedure de waarheid naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene dit niet te doen; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, Voorde onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene af op 05.08.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/3, 51/8 en 57/6 van de vreemdelingenwet alsook de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betoogt samenvattend dat de opgeworpen rechtsregels zouden geschonden zijn omdat hij wel nieuwe gegevens aanbracht zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet daar hij tijdens zijn eerste asielaanvraag nog geen kennis had van de bedreigingen geuit door zijn moeder en de moeder van zijn partner. Bovendien voert hij aan dat de asielaanvraag van zijn partner wel in overweging werd genomen, dat dit een nieuw gegeven uitmaakt en dat hun dossiers bovendien onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

2.3. De bestreden beslissing betreft vooreerst een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bijgevolg kan verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet hier niet dienstig inroepen. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet hebben immers betrekking op de toekenning van respectievelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Om die reden is dit onderdeel van enig middel dan ook niet ontvankelijk.

2.4. Ook artikel 57/6 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden ingeroepen, daar de bestreden beslissing een weigering tot niet-inoverwegingname uitmaakt en er bijgevolg geen uitspraak werd gedaan omtrent de weigering of toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. De betwisting die thans voorligt draait in wezen om de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Voornoemd artikel luidt als volgt :

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er,- wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

2.6. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens: Nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag. Betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze voorwaarden dienen cumulatief aanwezig te zijn.

2.7. De bevoegdheid van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 dus tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in overweging genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.8. Om te kunnen oordelen of een bijgebracht document of stuk al of niet een ernstige aanwijzing inhoudt voor een gegronde vrees in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, vermag het bestuur evenwel dit document onderwerpen aan een *prima facie*-beoordeling naar de bewijswaarde. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420).

2.9. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van het bestuur begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

2.10. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een diploma bijbracht als nieuw gegeven en dat hij daarnaast tevens een aantal verklaringen aflegde. Uit verzoekers tweede asielaanvraag blijkt tevens dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Wat betreft het voorgelegde diploma dient opgemerkt te worden dat dit document als zodanig niet van die aard is dat het verzoekers vorige beslissing kan wijzigen. Het diploma kon tevens al veel eerder bijgebracht worden. Overwegende dat verzoeker verklaart dat hij tijdens zijn vorige asielaanvraag gelogen heeft waarbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker meermaals de mogelijkheid had om tijdens de behandeling van zijn eerste asielprocedure de waarheid naar voren te brengen. Verzoeker liet dit evenwel zelf na.

2.11. Verzoeker heeft bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren gebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Het bestuur overschreed aldus haar bevoegdheid niet wanneer zij oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens voorlegde in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij zijn tweede asielaanvraag. Naast het overleggen van zijn diploma, waarvan overigens niet betwist wordt dat hij het reeds eerder had kunnen voorleggen, beperkt hij zich voor het overige immers tot het afleggen van loutere verklaringen. Verzoeker verklaart dan wel dat zijn moeder en de moeder van zijn partner hem en zijn partner bedreigen en de Indiase politie geld zouden hebben gegeven om hen te arresteren bij aankomst in India, dit wordt evenwel geenszins gestaafd door enig stuk of zelfs maar een begin van bewijs. Het zijn met andere woorden mogelijk loutere beweringen. Het is aan verzoeker om zijn beweringen aannemelijk te maken op een wijze die nochtans niet de gestrengheid van een bewijsstuk naar burgerlijk recht vereist, doch evenwel de loutere bewering dient te overstijgen. Te meer gelet op de afgesloten eerste asielaanvraag, evenals het opbiechten van verzoeker dat de verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag leugens waren, kunnen de nieuwe verklaringen van verzoekers niet zomaar, zonder meer, beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.13. Wat betreft het dossier van de partner dat onlosmakelijk met verzoekers dossier zou verbonden zijn, wijst de Raad er op dat het wel degelijk om individuele en onderscheiden dossiers gaat die derhalve individueel behandeld worden en dienen te worden. Het gegeven dat verzoekers partner nu ook asiel zou hebben aangevraagd, houdt immers geen direct verband met de beoordeling ten gronde van de gegronde vrees die verzoeker diende aannemelijk te maken in zijn eerste asielaanvraag. Bovendien gaat het hier ook over verklaringen en beweringen van verzoeker, die niet ondersteund worden door andere elementen, dan, wederom, zijn eigen verklaring.

2.14. Wat de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op de al de voorgaande vaststellingen komt de bestreden beslissing *in casu* als kennelijk redelijk voor.

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het bestuur geen rekening zou gehouden hebben met de elementen die hij aangereikt heeft in zijn aanvraag, noch met de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden. Al evenmin betwist verzoeker de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Gelet op het voorgaande wordt niet aangetoond dat de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel geschonden zouden zijn.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC